

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

Λονδρέζικης ἀριστοκρατίας, ἐρωτευμένη με κάποιον πριγκίπισσα του βασιλικού Οίκου της Αγγλίας.

Επιστολή πρώτη

Αγαπημένο μου.

Σήμερα το πρωί μ' ξύπνησε το όνομά σου. Το χέλι μου το έτερεψίζαν, ενώ κοιμήθουν άνοιμα, πριν ή νυχτή μου γιορσίσι από τόσος της, από τή χαρά τών άνοιμων.

Τήν περασμένη νύχτα σέ είδα στον ύπνο μου, σαν ένα μεγάλο δένδρο, επάνω στο όποιο ήμουν κούνησιμαμένη. Ο άνεμος μάς έσειε και τούς δύο, μύ κρατούσατε σφιχτά ο ένας κοντά στον άλλο. Αυτό το όνειρό μ' έκαμε πολύ εύθυμηνή.

Υπάρχουν όνειρα που σβύνονται άμείσως σαν το κερι, μόλις άνοιξη κανείς το παράθυρο. Το φως τής ήμέρας εινε πολύ δυνατό γι' αυτά.

Έτσι τώρα, δεν θυμάμαι τίποτε από τό δ' νερά μου το φως τής ήμέρας και μέσα στο φως αυτό σου, το σβόσατε, το διελλύσατε.

Πού είσαι; Τι κάνεις; Σίτηνεις; Σικρόθηρες από τό κρεββάτι; Προηγίματα; Σε έρωτώω χίλια πράγματα.

Με συλλογίζεσαι, τό ξερό. Αλλά τί άλλο συλλογίζεσαι;

Με τρώει ή περιέργεια να μαθαίνω όλα τά σκετάκι με σένα, ενώ τόσο καλά σε ξέρω. Αν μπορούσα μόνον να μάθω, μέχρι ποιος βαθμού σε κάνω εύτυχη, θα έβλαγα από χαρά, γιατί είμαι ό,τι είμαι.

Θά μάθω ποτέ γιατί με αγαπάς; Με αγαπας, τό ξερό. Μά γιατί; Μού φαίνεται πως ποτέ δεν θά μπορούσω να τό μάθω αυτό...

Αν κρατήσω μια στιγμή τήν άνατολή μου και προσπαθήσω να ιδώ τον κόσμο, χωρίς σου να είσαι μέσα σ' αυτόν, μου φαίνεται πως πέτσι τον ήμισο σε άβυσσο, ή μάλλον μου φαίνεται πως ή στεριά γή ξεφύγει κάτω από τά πόδια μου και ότι έκτοξεύομαι από τον άνόμο. Έπειτα, επειδή ο φόβος με άναγκάζει να άνατείνω, ένα άστρο άνοιγει επιπρός μου και αυτό εινε το πρόσωπό σου. Ω! εύτυχημένο άστρο άστρο που υπό τήν προστασία σου γεννήθηκα—άστρο που γιόρτζε μουσικά κοντά μου, όταν ήμουν βόρεος και μού φηθαίριες εύχάριστα μηνύματα, που τότε δεν μπορούσα να τό έννοήσω. Αγαπημένο και άκεκονόβλο άστρο που μού φηθίριες τό όνομα εκείνου που με αγαπά...

Όταν ήμουν παιδάκι, ήμουν κάποτε-κάποτε, χωρίς κ' έγώ να ξέρω τό γιατί, πολύ-πολύ εύτυχημένη. Αληθινά φτερά με έφερναν στον ούρανό, στο άπειρο. Κάποτε ένας άγρός, εκεί που περνούσα άπ' αυτόν, γινότανε μου μαγευμένη χώρα από νεράδες, κάποτε ένα δέντρο έβγαζε άγνωστο, θείο άρωμα, που φίλλα δέντρον ποτέ δεν είχαν βγάλει.

Συλλογίζομαι τώρα, πως ή στιγμές αυτές ήσαν εκείνες που έχοσιμα και σε σε όμοια έπαρη με τή γή, ή στιγμές που θα πιστώσες με τά πόδια σου τή γηλο των άγρών, ή στιγμές που περνούσες μέσα από τούς ροδάνες, των όποιων ή μοσχοβολία θάγε αΐθρησι έπειτα από τά θεριά χαθια του ήλιου...

Επιστολή δευτέρα

Αγαπημένο μου.

Με τά μάτια στυλιόμενα σ' αυτό το φύλλο του λευκού χαρτιού, έσκέψθηκα πολύ, πως θα μπορούσα ποτέ να γράφω σ' αυτό, ό,τι αισθάνομαι, ό,τι έχω μέσα μου για σένα.

Επιθυμώσα να μη γράφω τίποτε, αλλά, άπλούστατα, μόνον να υπάρχω!

Αισθάνομαι τώρα πως ζω, μονάχα γιατί σ' μ' αγαπάς, πως ή ζωή μου θα έξανατιλήθαι θα στερηνόσι, σαν τήν πένα που βουτάει αυτή τή στιγμή στο καλαμάρι, όταν παύσης να με αγαπάς.

Αλλά όχι, όχι άκόμα, αγαπημένο μου, όχι άκόμα,

τίποτε δεν έτελείωσα άκόμα, από όσα έχοσιμα να κόμισω. Εινε καρφός που αγαπιόμαστε, αλλά άκόμα δεν φθάσαμε στού έρωτα τό καλοκαίρι. Είπατε μόλις-μόλις στην άνοιξη...

Τι έκαμα σήμερα, αγαπημένο φίλε; Έκαμα ένα νέο πρόγραμμα, και ένα πρόγραμμα, όταν ειναι κανεις πισωμένος από δίχτυα του έρωτα, δεν εινε άλλο τίποτε, παρά ένα μεγάλο, φλογερό, έρωτικό γράμμα. Κάνει κανεις πρόγραμμα γι' αυτόν, άπολειπτικώς γι' αυτόν π' αγαπά. Έτσι έκαμα κ' έγώ. Έπρόσεξα πολύ, στο μπροστινό άνοιγμα, στο κεντρικό μέρος, που θα πέφτη ή καρδιά μου. Έβαλα μια κορδέλλα χτυπητή, έπαναστατική, στη μέση εκεί που με άγκαλιάζεις.

Σήμερα φανταζόμουνα πως τό φροσάσι στην αθούσα του χορού που συναντηθήκαμε. Σε φανταζόμουνα να παρακολουθής με τά μάτια τήν εύγλωττία τής άρμονίας των χρωμάτων του.

Καλή άντάμωσι! Καλή άντάμωσι! Σε αγαπάω τόσο πολύ!

Κάθε ήμέρα ή αγάγη σου, με κυριεύει και με ύποτάσσει βαθύτερα, αυρ' όσο μπορούσα να τό φαντασθώ...

Μαζών στο μάλλον βλέπω κάτι κρυμμένο που μας περμηνει, κάτι που δεν μπόρεσα ως τώρα να τό αναγνωρίω. Θυμάμαι με λαχράτο τό προσχεσινό βράδυ, που καθήσαμε μαζί, συμπλέκοντας τά χέρια μας, ενώ το λοκόφως καθίβαινε δόνταγα μας και τά αστρα, ένα ένα, έβγαζαν να καταλόθουν τή θέσι τους στον ούρανό.

Μηπως τάχα τό γήρας του έρωτος δεν θα εινε τό ίδιο πράγμα για μας; Ένας ούρανος γεμάτος από τ' άστέρια των άναμνήσεων;...

Η αγαπημένη σου επιστολή, εινε μαζί μου, ενώ γράφω. Πώς ξέρεις να λες τόσο πράγματα σε λίγες λέξεις; Αιχμό θα έρθης. Τι άλλο μπορώ να έπιθυμήσω; Τι άλλο παρή μόνον τήν αίσιανή ήμέρα μαζί με πολλές άλλες κατόπι;

Είμαι μέσα στην καρδιά μου, αγαπημένο μου. Τίποτε άλλο στον κόσμο δεν μπορώ να εινε πλέον κοντά σ' έμένα, από σένα!

Επιστολή τρίτη

Αγαπημένο μου.

Βρήκες τό γράμμα μου; Μέλις τό γράφο κάθε ήμέρα και σου τό στέλνω, μόλις άμείσως να καθήσω και να σου ξαναγράφο.

Μού γράφεις πως ή άλληγορία μου και ή ειζόνες μου σου δίδουν ήλιγον.

Αγαπημένο μου, πολύσπότη, μου, έσύ μου δεν δίνεις αυτόν τον ήλιγον, χωρίς άλληγορίας. Δεν πρέπει λοιπόν να παραπονώσιμα. Πού φηθάω τά γράμματά σου; Σ' ένα κοντι από άρωματώδες έξω κέδρον. Εινε για μένα, σαν ένα γιοιομένο κλειδί, που κλεινω μέσα άρδιονα και κωσιφια; Τα γράμματά σου! Το άνοιγο και άρχίζων όλα να κλεισθούν, να τερετίζων τοι-ού, τοι-ού, τοι-ού, να γεμίσουν τό διοιατίό μου με τό βαθύ, τό παιητικό τραγουδι τής αγάγης σου.

Ω, πολυαγαπημένο μου έλο, πάρε με στην άγκαλιά σου, κόλλησε με στην καρδιά σου, σφιξε με στο στήθος σου, δωσε μου τήν πνοή σου!

Αν μού άρνηθής τήν πνοή σου, εινε σαν να μού άρνηθής; τό φως τής ήμέρας.

Είμαι πάντα δική σου, δική σου γιατί άλλωθως δεν μπορώ να ζήσω. Κλεινω τά μάτια μου, για να αισθανθώ τά φίλια σου, που πέτουν άπάνω μου σαν βροχή ή σαν ήλιος και πιο πολύ από κάθε άλλο, σαν φίλια, αλλά φίλια δικά σου.

Αισθάνεσαι να σε φίλιον οι στοχασμοί μου, όταν δεν είσαι κοντά μου;

Φεύγουν μέσα στις έξάρεις του έαλισημένου κεφαλιού μου, μέσα στη σιωπή τής νύχτας, όταν άγρυπνώ λαχταρώντας τήν παρουσία σου και πετιον βέβαια, πετιον διαρκώς γήφο από τό άμορφο μεγάλο σου μάτι, που φρέγγουν στις άβυσσες μου σαν ήλιο. Δεν αισθάνεσαι τότε σαν άόρατα φίλια να σου φητεύουν τά μάτια; Εινε οι στοχασμοί μου, εινε ή σκέψεις μου, μέσα στην άμύσημα των όποιων κινείσαι και ζής, χωρίς να τό ύποπτεύεσαι.

Θά προσπαθήσω να κοιμηθώ για να σε ιδώ, να σε αισθανθώ κοντά μου.

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Τά μακροβιότερα των δένδρων εινε ή φτυλιά, ή όποια ζή 335 έτη, ο κισσός 450, ο σφένδαμος 516, ή πορτοκαλιά 630, τό κυταρίσι 800, ή έληά 850, ή καρδιά 900, ο πλατάνος 1000, ή φλαμουριά 1100, τό πελκο 1200, ή δρυς 1500, ο κέδρος 2000 και ή σμιλάς 3200.

